ΣΑΚΕΛΛΑΡΗΣ
ΚΑΜΠΟΥΡΗΣ

η αίρεσις του ΔΕΝ II

ποίηση

πέντανδρον

η αίρεσις του
ΔΕΝ
ΙΙ

η αίρεσις του ΔΕΝ ΙΙ • Σακελλάρη Καμπούρη • Σελιδοποίηση – Επιμέλεια σχεδιασμού • Μιχαήλ Μεταξάς •
Σελ. 72
ΑΘΗΝΑ 2025
ISBN: 978-618-5820-25-1
ΑΘΛ.Ε.ΠΟΛΙ.Σ.
© Σακελλάρης Καμπούρης &
ΑΘΛ.Ε.ΠΟΛΙ.Σ.
ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ ΠΕΝΤΑΝΔΡΟΝ

ΣΑΚΕΛΛΑΡΗΣ ΚΑΜΠΟΥΡΗΣ

η αίρεσις του ΔΕΝ II

ποίηση

πένταν̓δρον

Περιεχόμενα

ο πατέρας μου	11
Νεφέλη	12
ίσως να χάθηκα	13
αλληγορία	14
θολό λιμάνι	15
χρόνια 60	16
νύχτας ανθός	17
το παραθύρι	18
στου χρόνου το σπέρμα	19
μικρές ψυχές	20
οι νύχτες	21
λέξεις θελουν	22
σασήμαντος	24
έτσι εγίνηκα	25
τα δέντρα	27
αχός	28
ερωμένη	30
μιά γυναίκα	31
Ερατώ	32
και αν;	33
ξενύχτησα	35
τα ήσυχα χάδια	36
αθώοι	37
ο Παράδεισος	38
μαύρα δέντρα	39
μοναξιά	41
μιά ψυχή	42
οι λέξεις	44
γλάροι	46
φεγγαρόδεντρα	47
γίνε γυναίκα	49
θλιμμένη νότα	51
ξεψυχώ το	53
αδημονώ	55

κάποιες φορές 57
ο άνεμος 58
συνήθεια 59
μάτια μου 61
59 βροχές 62

Πρόλογος

Ο απόλυτα ορισμένος σκοπός του ΑΘΛ.Ε.ΠΟΛΙ.Σ., όπως αυτός προκύπτει από το καταστατικό του επιτάσσει τη «...συστηματική καλλιέργεια και ανάπτυξη των δυνατοτήτων των παιδιών, των νέων και των ενηλίκων με στόχο τη συμμετοχή σε πολιτιστικές, επιστημονικές και ποικίλες τεχνολογικές εκδηλώσεις και δράσεις...». Και καθώς στην ακρωνυμική του ονομασία ενυπάρχει η λέξη Πολιτισμός καλούμεθα α τον υπηρετήσουμε στο ακέραιο, με τα μέσα και τα εργαλεία που διαθέτουμε.

Εντείνοντας λοιπόν την προσπάθεια αυτή, το ΑΘΛ.Ε.ΠΟΛΙ.Σ. προβαίνει στην έκδοση και παρουσίαση έργων ταλαντούχων δημιουργών με στόχο τη γνωστοποίηση και ανάδειξη στο ευρύτερο κοινό του έργου τους μέσω της εκδοτικής του ομάδας Πέντανδρον.

Ελπίζουμε η προσπάθεια αυτή να βρει πρόσφορο έδαφος και γιατί όχινα ταράξει τους εν υπνώσει Κύκλους.

όταν έσβηνε το κερί τις νύχτες,

ο πατέρας μου

άπλωνε το χέρι ψηλά

κι έκοβε μιά φέτα φεγγάρι

για να μας φωτίζει...

...έτσι μεγαλώσαμε.

ποτέ

ΔΕΝ

παραπονέθηκε η νύχτα

για τις σελίδες που αφήναμε άγραφες

στον ουρανό,

μα ούτε

και η θλιμμένη γυναίκα

που το κοίταζε από το παράθυρο...

όταν της βροχής
το ραγισμένο πρόσωπο
έσκυβε να με φιλήσει,

εγώ προσποιούμουν
ότι είμαι το αγόρι εκείνο
με το μαρμάρινο πρόσωπο,

που ποτέ του
ΔΕΝ
έγραψε ούτε ένα ποίημα για τη Νεφέλη...

ίσως να χάθηκα

στο φαρδύ της φόρεμα,

όμως ο άνεμος με συγχώρεσε...

ήταν σα να λέγαμε

η εποχή που γέρναν τα κεφάλια τους

οι μαργαρίτες

και μέσα στη γη

σπαράζανε χρωματιστές οι ενοχές μας.

μετά,

γλίστρησα σ' ένα άλλο μου όνειρο...

ΔΕΝ

με ξύπνησε κανείς...

με τόση βουβή νύχτα γύρω μου,

καμωμένη με σιωπηλό μέταλλο
και τόση γεωμετρία
μέσα σ'ένα γκαστρωμένο κοχύλι,

πως
και
ΔΕΝ
επινόησα
ηρωισμούς και αμαρτίες;

εμένα τον άπιστο,
με αναστήσαν έρωτες απροσκύνητοι

και η αλληγορία των φύλλων
σαν κάνουν έρωτα με το φεγγάρι...

κάποτε,

οι γυναίκες που αγαπούσα τις νύχτες,

μου είχαν απαγορέψει να μιλώ με τις σκιές...

αλαφροϊσκιωτο παιδί τότε εγώ,

αψήφησα την δύναμη των λουλουδιών

κι έκοψα μιά βιολέτα για να τους χαρίσω.

απο εκείνη τη νύχτα κι έπειτα,

εγίνηκε της καρδιάς μου το τραύμα

μύρο απέθαντο

κι ένα θολό λιμάνι μοναχικό

που τις αφέγγαρες νύχτες

οι γλάροι,

σταυρώνουν τα φτερά στα λευκά τους τα στήθη

κι ευλαβικά προσεύχονται...

τελικά,

όπως λέν,

ΔΕΝ

με συνάντησα ποτέ...

νοσταλγία....

θλιβερή εξάρτηση

για τρελούς

και ποιητές...

μεγάλο θεριό η ποίηση!

χρόνια 60

στην ποδιά της, πεθαίνω για ένα φιλί

κι ακόμα

μικρός της

διαβαίνω...

ΔΕΝ

μ' ερωτεύτηκε ποτέ!

την ώρα που

ο κόσμος γίνεται πιο νέος,

ΔΕΝ

αμφιβάλω...

η εποχή των φυτών

προσπερνά

την εποχή των λίθων

και του σύννεφου ο λυγμός,
σκεπάζει τα σύμπαντα...

όμως

και μιάς νύχτας ανθός,

αρκεί,
για να γυρίσουν οι αχτίδες

του γερασμένου μας ήλιου.

πάλι

ξημερώματα κοιμήθηκα

μα,

ΔΕΝ

ηττήθηκα...

όλη του η ζωή

ένα παραθύρι γιομάτο πουλιά

να πετούν.

ώσπου

η ζωή πια

τελείωσε...

...μα

τα πουλιά

συνέχισαν να πετούν.

το παραθύρι

ΔΕΝ

σφάλισε τα όνειρά του.

στα παιδικά μας αποφόρια,

είχαμε συμμαζέψει προσεκτικά

όλη εκείνη την άτακτη βροχή

που μας είχε συνηθίσει στις τρέλες της,

να κυνηγάμε

ουράνια τόξα και επίγεια όνειρα.

όταν τα βγάζαμε απο την ντουλάπα,

ένα πεταχτό φιλί της παιδικής μας φίλης Στέλλας,

κυλούσε στο μάγουλο σαν δάκρυ...

...ζούσαμε τότε ξανά την γλύκα του πρώτου μας πόνου.

στου χρόνου το σπέρμα,

ποτέ

ΔΕΝ

μας τρόμαξαν πια οι μπόρες

που ερχόντουσαν έφιππες να μας στεγνώσουν.

όταν βαστάς το βλέμμα χαμηλά,

ανθρωπόμορφοι γύπες καραδοκούν,

με μιας αηδίας την ηδονή,

που ποτέ

ΔΕΝ

θα βιώσει ανθρώπινη...

μικροί άνθρωποι,

μικρές προσδοκίες,

μικρές ψυχές

ατενίζουν με νύχια γαμψά

της ψυχής μας το θαύμα...

απλώνουν τα χέρια,

μα...

το

ΔΕΝ

μας,

όλο δικό τους...

τα καλοκαίρια στο νησί μου

έχουν μιάν όμορφη μουσική

οι νύχτες

κι εγώ χάνομαι για μιά μόνο λέξη ,

καθώς ιδροκοπώ πάνω στο κύμα,

ν'αδράξω της αυγής το στήθος,

που με πρόδωσε

και

ΔΕΝ

πρόλαβα να σμιλέψω

ούτε μιά μπαλάντα

στο γυμνό της κορμί...

καθώς ξημερώνει,

μιά όμορφη θλίψη γεννιέται

και πάλι.

το σούρουπο θα αργήσει

κι εμείς

ΔΕΝ

θα μεστώσουμε ίσαμε τότε.

θαυμαστοί συνοδοιπόροι

φορτωμένοι ξένες βαλίτσες,

με δικές τους ζωές,

αυτοκτόνησαν

στην επόμενη στροφή του δρόμου,

με δίχως να αφήσουν στης μοναξιάς μας

το γράμμα,

έστω μιάς νοσταλγίας

το δράμα...

οσονούπω,

λέξεις που δραπετεύουν

από ενός τρελού το όνειρο

και φτιάχνουν θλιμμένα ποιήματα.

...κι εγώ που

όλες αυτές τις νύχτες

έγραφα ποιήματα

με των χειλιών σου το χρώμα,

ποτέ

ΔΕΝ

κατάλαβα

της φωνής σου το βλέμμα...

απέμεινα

σε καμβά βουβό,

ασήμαντος

και ανορθόγραφος στίχος...

το όνομά μου,

κοιμόταν γαλήνιο

στης θάλασσας τα μυστικά,

ώσπου ένας στίχος σας,

πάνω σε άλογο,

ερωτεύτηκε την πρώτη μου λέξη...

ΔΕΝ

ήταν η μόνη,

ίσως...

έκτοτε,

έπαψα να μυρίζω τον κάθε ανθό

που μου εμφανιζόταν σαν άνθρωπος

κι έπιασα μιά μικρή φωλιά στο πλάι της,

ίσαμε που,

στης αγκαλιάς μου το γέρμα,
ανατολή μου,

έγειρε και αυτή σαν νυκτανθός.

κι όταν ραγίζανε τα θέλω μου,

ερχόταν η πονηρή η πεθυμιά

και σκότωνε τα όνειρα που βόσκανε σαν σύννεφα,

στου μάταιου αδερφού μου το περιβόλι.

έσβηνα τότε το τσιγάρο μου

και φύτευα νέες θάλασσες,

με σκοτεινές αλυσίδες,

για τους γλάρους

που

ΔΕΝ

με αγαπούσαν πιά...

...μόνο η φωνή σου με λάτρεψε τότε

κι ας σκόνταφτα πάντα στων ματιών σου το χρώμα..

...έτσι εγίνηκα,

καθώς οι άλλοι λένε,
ποιητής,

τα δέντρα,

αισθάνονται το σούρουπο

όταν τα σκεπάζει με τον γλυκό του μανδύα.

εμείς μένουμε απαθείς

γιατί,

οι δρόμοι της νοσταλγίας

οδηγούν πάντα σε αδιέξοδο,

όπως όλες εκείνες τις γυναίκες

που ντυμένες μαγεία και αμφισβήτηση,

μας δίδαξαν κάποτε τους μακρινούς ορίζοντες

μα,

ΔΕΝ

θυμάμαι πιά που τις συνάντησα...

στα μάτια της

χωρούσε όλη η ποίηση,

στα χείλη της,

όλου του έρωτα η πεθυμιά

και στα μακριά της μαλλιά,

όλου του φεγγαριού τ'αντίφεγγα...

Ω,

τα στάχια τα ξανθά που ανα-
δεύει το αγέρι

και με ρίγη γλιστρά το χλωμό
καλοκαίρι.

στης καρδιάς το αντάμωμα,

έμεινα πάλι λειψός...

επειδή,

καθώς είπαν,

ΔΕΝ

είμαι δέντρο,

ΔΕΝ

είμαι σύννεφο,

ΔΕΝ

είμαι βοή,

μήτε και ψίθυρος...

...είμαι

δω και χρόνια,

ο μυστικός της

αχός.

το εύκολο

είναι να γράφεις ποιήματα.

το δύσκολο

είναι να τα γεννάς...

γι αυτό οι ποιητές

γεννιούνται εξαρχής πονεμένοι

και την πιο γλυκιά αμαρτία

την κάνουν κι αυτή ερωμένη...

εγώ,

ΔΕΝ

ξημέρωσα ακόμα.

άλλαξα πρόσωπο μοναχά,

καθώς με βλαστημούσαν του λάθους μου

τα θλιβερά ανεμοβρόχια...

είχε πια νυχτώσει και ήμουν μόνος...

...ούτε καν με γνώριζα.

η κάμαρα άδεια.

ένα τραπέζι ορφανό

και η γλάστρα με τον βασιλικό μαραμένη.

πήρα λοιπόν μιά πληγή

κι ένα όμορφο ποίημα

και ζωγράφισα μιά γυναίκα

στον απέναντι τοίχο,που δάκρυζε.

έξω,

ΔΕΝ

εξημέρωσε ποτέ...

...μέσα μου,

τα μεγάλα μάτια της,

ήταν πιό φωτεινά

κι απο τον ήλιο.

σημασία δεν έχει το ακαθόριστο του βλέμματος
κι αν το πρόβλημα παραμένει άλυτο,

η συγγένεια με το άπειρο,

στην πραγματικότητα,

είναι κάτι σφυρίγματα αλήτικα στο κενό της ψυχής μας

ή

κάτι σαν επιφάνεια,

σαν αφρός του ποιήματος,

που αντανακλά σε ανόρεχτους ρόλους...

εγώ πάλι...

ΔΕΝ

πάει καιρός από τότε που εθώπευσα την Ερατώ...

...μάρτυς μου η οροσειρά της.

μα,

είμαι το αψύ

μα,

είμαι το δασύ

μα,

είμαι το εύφλεκτο κείνο

που το κυβερνά η πεθυμιά

και των αισθήσεων το μέγα ρίγος…

και αν…;

γύρω ο κόσμος άδειος

μα,

στων ματιών σου τη θάλασσα,

μικρός ενσκύπτω.

τόσα χρόνια μοναχός

στου πίνακά σου την ωραιότη,

ως κρότος βουβός

κι αμαρτωλός ναυαγός,

το

ΔΕΝ

των οριζόντων

στερνά πιά,

να ορίζω.

ξενύχτησα

να συλλογίζομαι το πλάτος της θάλασσας

και του γαλανού της το απύθμενο...

ΔΕΝ

κατηφόρισα στου αφρού της την λευκή ομορφιά,

μονάχα

έλιωσα στου έρωτα της την ελπίδα,

καθώς μου έταζε

στου απείρου το σύμπλεγμα

χίλια κομμάτια όνειρα...

...κι έτσι,

απέθανα νέος,

να την αγαπώ!

όταν η νύχτα

ξάπλωνε στη γειτονιά μας

εγώ τριγυρνούσα με τις σκιές,

γυρεύοντας αρώματα της νιότης μου

ξεχασμένα ίσως,

σε κάποιας παλιάς μου γωνιάς

τα ήσυχα χάδια...

...ταραγμένα όμως τα νερά

κι εγώ

ποτέ μου

ΔΕΝ

ξύπνησα με δίχως να με πνίγουν

οι έρωτες.

όπως γλύκαινε το δειλινό,

γλύκαινε και ο πόνος στην καρδιά μας...

ΔΕΝ

έμενε μέσα μας

ούτε ένα ψίχουλο της αμαρτίας...

είμασταν όλοι αθώοι.

όλα αυτά τα χρόνια,

δίσταζα να κοιτάζω τα τρένα

που ξοδεύτηκαν αλύπητα

στις συστοιχίες των δέντρων

που σφύριζαν στο αντάμωμα...

...έτσι γίνηκα άνεμος,

για να μπορέσω κάποτε

στην άκρη του κήπου,

να γράψω τα ονόματα όλων εκείνων

που δειλά εταξίδεψαν μέσα στη μο
ναξιά μας

και αγαπήθηκαν.

...ο Παράδεισος
βέβαια,

τότε,

ΔΕΝ

είχε ξεκινήσει ακόμα να
αποκτά παραθύρια...

είναι κι εκείνες οι γυναίκες

με τα μάτια γιομάτα βροχή,

που ξενυχτούσαν όταν πονούσα.

μάζεψαν λοιπόν όλες τις νύχτες που έζησα

και τις φύτεψαν πάνω στο στήθος μου.

το σκοτάδι τότε,

έβγαλε μιά φωνή παιδιού

και τα μαύρα δέντρα,

γειτόνεψαν με το δάκρυ μου

που έσταζε αργά απο μιά βρύση,

πούχε τα πικραμένα χέρια της

δεμένα σφιχτά στη ζωή μου.

ΔΕΝ

σκίρτησα ούτε στον ψίθυρό τους...

μοναχά,

μετοίκησα μες στα κορμιά τους

κι εγίνηκα ρυάκι δροσερό.

@

στη δύση μου,

ξάφνου,
εφάνει ανατολή

και καθώς το φεγγάρι

κατρακυλούσε στα γένια μου,

γλυκό της άνοιξης της ρόδο

την μοναξιά μου φίλησε...

ΔΕΝ
κράτησα ούτε έναν Αύγουστο για συντροφιά.

στο μελάνι της γης,

ποίημα οι ουρανοί μου

κι εγώ,

γυμνός να τρέμω στον καύσωνα του έρωτα
της,

μην προδοθώ.

η Ελένη, η Μαρία,

η Μαγδαληνή,

η Ιουλία,

η Θάλασσα και η Φωτιά,

είχαν παλιώσει πια στη ζωή μου

και μόνο μπούκλες από τα μαλλιά τους

ανέμιζαν καμιά φορά στα χείλη μου.

τσαλακωμένα σημάδια στην άμμο,

που κρατήσαν κάποτε ζωντανή

μιά ψυχή,

που ποτέ της

ΔΕΝ

εγλίτωσε απο της φυγής
το ναυάγιο...

...κι ας έβραζεν η άσφαλτος

κι ας μαραινόταν ο κλώνος,

στα περιθώρια

της ζωής

πιά,

που εχάθει,

πριν ακόμα

ένοχη να μας φιλήσει.

συνήθως,

ερωτεύομαι τις λέξεις

που φέρνει ο αγέρας μέσα απο τη θάλασσα.

άλλες φορές τις σκοτώνω...

μετά,

έρχονται οι φωνές τους

με ένα χρώμα μπλε

κι ένα μυστήριο θλιβερό

ζωγραφισμένο στον απέναντι βράχο...

ποτέ

ΔΕΝ

θα ξεχάσω

πως γερνούσαν οι γλάροι όταν νύ χτωνε

κι είχαν ακόμα δεμένο στα φτερά
τους

το τελευταίο ποίημα

που σου χάρισα...

έλεγε θυμάμαι

...του Αυγούστου τα σύννεφα,

σαν ονείρατα μοιάζουν

και λαθεύουν

και σκάζουν,

στων ματιών σου τα κύματα.

έφυγα κάποτε μακριά...

ταξίδεψα στο άγνωστο

με δίχως να γνωρίζω λιμάνια.

θυμάμαι πως έκλαιγαν συχνά οι γλάροι μαζί μου

τις άδειες νύχτες...

όμως η μουσική που κάναν τα ξάρτια μου,

θύμιζε πάντα

κάτι από τον κήπο πούχα αφήσει απότιστο.

έτσι,

γλίστρησα πάλι στην ομίχλη

και μύρισα της παλιάς πεθυμιάς μου τα μαλλιά.

έκτοτε,

ΔΕΝ

ταξίδεψα ποτέ ασυλλόγιστα...

όταν ήμουν παιδί

άνοιγα πάντα τις πόρτες του καλοκαιριού,

μόνος...

τα κλήματα με αγαπούσαν τότε

και οι μικρές αμαρτίες των ανθρώπων,

έπεφταν χτυπημένες και αθώες

κάτω από τις συκιές

και βλάσταιναν φεγγαρόδεντρα,

και νύχτωνε πάλι,

λες και

ΔΕΝ

γνώριζαν ότι,

σε κάποιαν άκρη της γης

θα γελούσε και πάλι απόψε αθώο

το φεγγάρι…

όμως κουράστηκα πιά

απο τα τόσα καλοκαίρια,

τα τόσα δειλινά,

τα τόσα μεσημέρια…

…από τα τόσα ρόδα

που χαμογελούν,

στου κόρφου σου το ανυποψίαστο βλέμμα.

γίνε γυναίκα

κι εγώ να αποκτήσω σώμα

κι ένας βοριάς να αγαπήσει το μαϊστράλι,

σαν άλλος τρόπος αναπνοής

και της ζωής μου ανάδυσις πλέρια…

τόση αιωνιότητα,

τόσα ταξίδια,

τόσα ερειπωμένα βήματα

και ανθρώπων ψυχή

ΔΕΝ

ανασαίνει.

σκιές,

προσευχές

και δυό κρίνοι λευκοί στου λαιμού της
το χρώμα …

εσύ να μου μιλάς για τη νύχτα.

εσύ νύχτα

που ξεπεζεύεις ατίθαση,

μα όλο γλύκα

στου αφέντη ήλιου τα μάτια .

νύχτα κι εγώ...

κορδέλα κόκκινη,

θα σ' αγαπήσω.

κάπου στη θάλασσα

είναι που σβήσαν τα νειάτα μου.

στις καλαμιές σκίστηκε ο χαρταετός μου

και όταν άρχισε πιά να βρέχει,

της μεγάλης μου μοναξιάς

η φτωχή χρυσαλλίδα,

γίνηκε χώμα και βούλιαξε...

στον βράχο του γλάρου

φύτρωσε λουλούδι γαλανό

και μιάς σκιάς μυστικής

η θλιμμένη νότα πιά,

ράγισε.

άλλο σημάδι η λύπη μου

ΔΕΝ

έδειξε...

του φιλιού το κλάμα,

σε χείλη στεγνά που πέτρωσε,

μα σε λυπημένες λέξεις,

γλυκά που γλίστρησε το κύμα...

τότε,

ύψωσα τα χέρια στον ουρανό.

ΔΕΝ

ξέρω

πως

γυρνάς εσύ από την κόλαση...

εγώ πάντως,

σαν γευτώ παράδεισο

λυγώ...

τη νύχτα στριφογυρνώ

υγρός

θαλασσοπόρος στο σκαρί σου.

διψώ,

σαρκός στο δάγκωμα.

πεινώ,

πηγής δροσιά,

σε αμάρτημά μου.

κελαρυστό περιβόλι,

στον κάτω δρόμο

της όμορφης σου γειτονιάς

το μυστικό,

πεινώ το,

διψώ το...

...κείνο

και

που...

...ξεψυχώ το!

όταν ήρθα

ήτο Ιούλιος

και στα μεσιανά του

κείνο το ρόδο π'αναπαυόταν στην ποδιά της μητρός μου,

εγίνηκε ηφαίστειο και ετρανώθη...

πόσες αμαρτίες να άντεξα,

μόνο ένα φτινόπωρο ξέρει.

τώρα πιά,

ένα σκονισμένο παράθυρο

θυμιατίζει κουρασμένες εικόνες στο μυαλό μου...

χειμωνιάζει μέσα μου,

κι εγώ,

ακόμα γαλήνη

ΔΕΝ

ήβρα.@

σε τόπο άγονο,

που

ΔΕΝ

κοντοζυγώνει βροχής ανάδεμα,

αδημονώ

της φλόγας μου τη μετοίκηση...

κάποτε,

ναι,

αγαπούσα...

κάποιες φορές,

οι γυναίκες που λησμονήθηκαν στην αμαρτία του ωροδείχτη,

γίνονται μακροσκελή ποιήματα,

μήπως και ξεπεράσουν της ματαιοδοξίας τη θλίψη...

...χάθηκαν όλες σ'ένα παλιό μου όνειρο.

έκτοτε,

ΔΕΝ

ξαναέγραψα ποτέ για την αγάπη.

ο άνεμος,

παίρνει τη δύναμή του

απο τις ανταριασμένες ψυχές που χάιδεψε.

σαν όμως στο διάβα του

συναντά εκείνους τους μικρόψυχους,

που δειλά επερπάτησαν στο ανέρα-στο της ζωής τους,

κλαίει τις νύχτες για τα μελλούμενα

και

ΔΕΝ

αγαπιέται...

ήταν ο καιρός που

ΔΕΝ

αγαπούσα τους ποιητές

και άξαφνα,

μιά θλιβερή σκιά μου φίλησε τα χείλη...

αρχίνησα να τους αγαπώ,

ώσπου το κόκκινο στο αίμα τους

μου εγίνηκε συνήθεια...

...στις παλιές τις γεύσεις λοιπόν,

πάντα να ζητάμε την επίγευση

που αφήνει η ραγισμένη πένα,

η φυλακισμένη

σε αγκάθι

και ρόδο γλυκό,

αλλά

και της θυσίας

της στερνής τους,

το θαύμα.

@δε ο άνθρωπος”

ΔΕΝ

είναι η βροχή,

αλλά τα μελαγχολικά σου μάτια

που μουσκεύουν τα μάτια μου,

μάτια μου...

αυτό το νησί

με τα λευκά του τα δέντρα και τα χαρακώματα.

που περπατά ξυπόλητο πάνω στη θάλασσα,

από τα γένια του ξεφεύγουν καμιά φορά χελιδόνια...

είναι που γεννήθηκε μεσοκαλόκαιρα

και της κεφαλόβρυσης δροσιά ποτίζει την καρδιά του.

εσύ,

μην ξοδεύεις το φως στις ανοιχτές παλάμες του...

...η καρδιά δεν αντέχει.

στα σιωπηλά σοκάκια του,

οι νύχτες λάμπουν πιότερο από τις μέρες,

όμως στα δειλινά μοιράζεται η ψυχή...

...και να που με έφερε εδώ

να γεύομαι 59 βροχές και έναν ήλιο ακόμα.

και είναι πιά αργά...

...ΔΕΝ

μπορώ να επιστρέψω.

Βιογραφικό

Ο **Σακελλάρης Καμπούρης** γεννήθηκε στην Κάλυμνο, τον Ιούλιο του 1965, αλλά μεγάλωσε στην Καλλιθέα. Σπούδασε διοίκηση ξενοδοχείων και ασχολείται με την ποίηση, τη λογοτεχνία και τη βιβλιο-κριτική, βιβλιοπαρουσίαση. Η πρώτη λογοτεχνική εμφάνισή του έγινε το 1982, με τη δημοσίευση ποιημάτων του στη σχολική ποιητική ανθολογία "Στα δεκαεφτά μου σκαλοπάτια". Το 1994 έγινε τακτικό μέλος της Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών. Ποιήματα του φιλοξενηθήκαν σε αρκετά φιλολογικά περιοδικά και διάφορες ανθολογίες, εξ' αυτών, η «Ελληνοπολωνική Ανθολογία» του 1997, που μεταφράσθηκε και στα πολωνικά. Κατά καιρούς έχει διατελέσει επίσης:

Διευθυντής του Κέντρου Μελέτης Νεοελληνικής Λογοτεχνίας Γιάννης Χατζίνης.

Ιδρυτής της Εταιρείας Τεχνών και Γραμμάτων Νέος Πνευματικός Κύκλος.

Συντονιστής του Νέου Πνευματικού Κύκλου Καλλιθέας.

Ειδικός συνεργάτης σε θέματα λογοτεχνίας, του Πολιτιστικού Οργανισμού, του Δήμου Καλλιθέας.

Σύμβουλος έκδοσης του περιοδικού Πνευματική Ζωή.

Διατέλεσε λογοτεχνικός συνεργάτης διαφόρων περιοδικών και εφημερίδων ποικίλης ύλης, σε θέματα βιβλιοπαρουσίασης και κριτικής λογοτεχνίας, συνήθως με δική του στήλη.

Έχει παρουσιάσει δεκάδες νέων, σύγχρονων και παλαιών λογοτεχνών, σε διαφορές εκδηλώσεις, σε πανεπιστήμια και φιλολογικούς χώρους, καθώς και στα έντυπα

μέσα στα οποία συνεργαζόταν. Πολλοί έγκριτοι λογοτέχνες, ασχολήθηκαν και έγραψαν για το έργο του, με θετικές κριτικές, σε περιοδικά και εφημερίδες.

Οι περισσότερες λογοτεχνικές του δράσεις, έγιναν ως τα 35 χρόνια του, αφού από το 2000 επέλεξε, για δεοντολογικούς λόγους, να αποσυρθεί γενικά από τον χώρο της λογοτεχνίας. Αποσύρθηκε και από την συγγραφή, για μια περίπου 15ετία. Άρχισε να γραφεί και να δημοσιεύει εκ νέου, από τον Φεβρουάριο του 2014, κυρίως σε διάφορα ηλεκτρονικά μέσα.

Υπήρξε ενεργό μέλος της Εταιρίας Ελλήνων Λογοτεχνών από το 1994, ώσπου με δική του απόφαση για δεοντολογικούς και πάλι λόγους, το 2019, αιτήθηκε την διαγραφή του από αυτήν.

Εργογραφία

Η πρώτη παρουσία του Σακελλάρη Καμπούρη, στα γράμματα έγινε σε ηλικία 17 ετών και ήταν σε σχολική ανθολογία.

Στα δεκαεφτά μου σκαλοπάτια, (σχολική ανθολογία), εκδόσεις Πνευματικού Κέντρου Καλλιθέας, Καλλιθέα 1983,

Άσκηση, (ποιητική συλλογή), έκδοση: Ε.Μ.Α.Ε., 1984,

Ομόνοια και *Ομόνοια*, (ποιητική συλλογή), έκδοση: "Αίολος", Αθήνα 1994,

Τα Φιλιά Των Καιρών και *Τα φιλιά των καιρών*, (ποίηση), έκδοση: "Αίολος", Αθήνα 1994,

Η Νέα Κάλυμνα ή *Η νέα Κάλυμνος*, έκδοση: "Ίδμων", Αθήνα 1995, ISBN 960-852-709-6, ISBN 960-85270-9-0

Η αίρεσις του δεν, (ποιήματα), έκδοση: "Όμβρος", Αθήνα 1996,

Το ημερολόγιο του τελευταίου Αυγούστου, επίσης "to imerologio tou teleutaiou augoustou" (Greek) Paperback – 1997, ISBN 9607547071, ISBN 978-9607547071 και *Το ημερολόγιο του τελευταίου Αυγούστου*, έκδοση: "Ίδμων", Αθήνα 1997, ISBN 960-7547-07-1, ISBN 978-960-7547-07-1,

Ρόδο μου άλικο, (ποίηση), σε μορφή e-book, εκδόσεις Πέντανδρον, Αθήνα 2017, ISBN 978-618-83040-3-1,[1]

Νυκτίανθος (ποίηση), σε μορφή e-book, εκδόσεις Πέντανδρον, Αθλέπολις, Αθήνα 2021,ISBN 978-618-5323-66-0

Ανθολόγηση στο έργο "*Ελληνοπολωνική Ανθολογία*", 1997, ("Polsko-grecka antologia współczesnej poezji[νεκρός σύνδεσμος]", Seria Wydawnicza LIBRA nr 80. ISBN 978-83-61412-19-9),

«Το δακρυ του ροδου» σε μορφή e-book,εκδόσεις «Πέντανδρον».» ΑΘΛΕΠΟΛΙΣ, Αθήνα 2022, ISBN ISBN 978-618-5323-88-2

«αυτο-βιο-ψυχο-γραφη-ματα(ια)» σε μορφή e-book, εκδοσεις «Πέντανδρον». ΑΘΛΕΠΟΛΙΣ Αθήνα 2023, ISBN 978-618-5323-97-4

η αίρεσις του ΔΕΝ II • Σακελλάρη Καμπούρη • Σελιδοποίηση – Επιμέλεια σχεδιασμού 5|ΑΝΔΡΟΝ • Επιμέλεια – Μιχαήλ Μεταξάς Εκδοτική ομάδα 5|ΑΝΔΡΟΝ • εκδόθηκε τον Μάιο του 2025•

Αριθμός έκδοσης
0151